

פתח ואמר, (קהלת ז) את הפל ראייתי בימי הפל יש צדיק אבד בצדקו ויש רשות מאריך ברעתה. הפסוק הזה למן בית רבי דוסטהי סבא, שהיה אומר ממשמו של רבי ייסא סבא. את הפל ראייתי בימי הפל, וכי שלמה רפלך שהיה חכם על הפל, איך אמר כך שהוא ראה הפל בזמנן שהוא קל בוחכים של העולם? שהרי כל מי שמשתדל בוחכים של העולם, לא רואה דבר ולא ידע דבר?

אלא קה נתרבר, בימי שלמה רפלך עמלה הלבנה בשלמותה, ושלמה התהפט על כל בני העולם, ואו ראה הפל וידע הפל. ומה ראה? ראה כ"ל, שלא זו מן הלבנה, והיה מאיר לה השמש (לה בשמש). זהו שפטותך את הפל ראייתי בימי הפל. מה זה הפל? זו הלבנה שנקללה מן הפל, ממפים ואש ורוח יתד. בהפל שיוציא מן הפה שפלול מן הפל. והוא ראה כ"ל, באותו הפל שלו שאחزو בו. יש צדיק אבד בצדקו, בא וראה, בזמנן שמחרבים הצדיקים בעולם, הפל היה לא זו מהלבנה לעולמים, והפל היה נוטל כל שמן ומשחה ומשחה של מעלה, וממלאה (קייוהו) ושם גדר, כדי להונרוג עם הלבנה, והוא מרוחית בשביליה.

ובזמנן שמתרבים הרשעים בעולם ולהלבנה נוחשת, אז הצדיק אבד בצדקו. לא כתוב הצדיק נאבד, אלא צדיק אבד, שהרי לא נרא (מתהבר) בלבנה, ולא נוטל שמן ומשחה ומשחה למלא אומה ולהונרוג עמה. ועל זה צדיק אבד בצדקו, זו הלבנה, שבגלל הלבנה שלא נמצאת להונרוג עמו, הוא אבד, שלא

פתח ואמר (קהלת ז) את הפל ראייתי בימי הפל יש צדיק אבד בצדקו ויש רשות מאריך ברעתה. האי קרא אוליפנא כי רבי דוסטהי סבא, דתוה אמר ממשמה דרבי ייסא סבא. את הפל ראייתי בימי הפל, וכי שלמה מלכא דתוה חכמים על כלא, איך אמר הבי דאייה חמא כלא בזמנא דאייה איזיל בחשוכי עלמא דהא כל מאן דאיתدل בחשוכי עלמא, לא חמיא מדוי, ולא ידע מדוי.

אלא הבי אהמר, ביומי דשלמה מלכא, קיימא סיחרא באשלומתא, ואותה בתם שלמה על כל בני עלמא, וכידין חמא כלא, וידע כלא. ומאי חמא. חמא כ"ל, דלא אעדי מן סיחרא. והוה נהיר לה שמישא (ס"א לי) בשפטשא. הדא הויא דכתיב את הפל ראייתי בימי הפל. מאן הפל. דא סיחרא דאיתכלית מן כלא, מן מיא ואשא ורוחא בחדא. בהפל דגפיק מן פומא, דבליל מפלא.

זהיא חמא כ"ל, בההוא הפל דיליה, דאחד ביה. יש צדיק אבד בצדקו, תא חי, בזמנא דאסגיאו זכאין בעלמא, האי כ"ל לא אעדי מן סיחרא לעלמיין, והאי כ"ל נטיל כל משח ורבו וחדו דלעילא, ואותמלוי (ס"א רוי ורוי) ותדי ורבי, בגין לאזדווגא בסיחרא, והוא רוח בגינה.

ובזמנא דאסגיאו חייבין בעלמא, וסיחרא אתחשת, כדיין צדיק אבד בצדקו, צדיק נאבד לא כתיב, אלא צדיק אבד, דהא לא אתחזי (נ"א אתהבר) בסיחרא, ולא נטיל משח ורבו וחדו למלא לה, ולאזדווגא עפה. רעל דא צדיק אבד, בצדקו, דא סיחרא, ד בגין סיחרא דלא אשתקחת לאזדווגא עפה, הוא אבד, דלא שאיב מחדיו כמה דתוה עביד.